

Arrest

nr. 193 118 van 4 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 december 2016 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 juni 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.12.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tót 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene maakte in het kader van zijn huidige aanvraag volgende bewijsstukken over om te staven dat hij ten laste was van de referentiepersoon:

Pensioenfiche 281.11 Inkomsten 2016 - Aanslagjaar 2017; Attest Federale Pensioendienst te Brussel dd. 22.02.2017 (€118,92/maand); Nieuwe afrekening van uw pensioen op 1 december 2016 opgemaakt door Ethias Kantoor te Hasselt (€1329,34/maand), Partrimoniumdocumentatie Kadaster, registratie en domeinen van de overheidsdienst Financiën dd. 07.03.2017 allen op naam van de referentiepersoon.

Attest OCMW Hasselt dd. 23.11.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tót op datum van het attest geen financiële steun en/of geen leefloon ontving. Er wordt geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.

Lijst met geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 30.07.2015, 3.09.2015, 1.10.2015, 29.10.2015, 5.01.2016, 2.12.2016, 2.02.2016, 11.03.2016. Echter, deze geldstortingen zijn maar opgestart na de aankomst van betrokkene in ons land 2014. Het 'ten laste zijn' houdt in dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine vooraleer hij naar België kwam. Er liggen geen bewijzen voor van financiële/materiële transfers van de referentiepersoon in België naar betrokkene voorafgaand aan betrokkene zijn komst naar ons land en van in het land van herkomst of origine.

Bewijs over de gegevens van de rechten op het onroerend goed in het volledige staatsregister van 'bezit en transacties met het onroerend goed' dd. 26.12.2016, opgemaakt door de ambtenaar van Justitie van de provincie Tsjernivtsi waaruit moet blijken dat betrokkene er geen onroerende goederen bezit. Het voorgelegde attest toont onvoldoende betrokkenes onvermogen aan. Dergelijk attest is stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen of over inkomsten die betrokkene mogelijkwerwijze kende vooraleer hij naar ons land kwam waarbij meteen dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij in zijn land van herkomst zelfstandig ondernemer zou zijn geweest, dat hij er zijn eigen bakkerij bezat, er gewerkt had als kok en tijdens zijn studie jaren studentenjobs verrichtte.

Hij verklaarde tevens 2000 euro te hebben betaald voor zijn afreis naar België. Hieruit blijkt dat betrokkene in het verleden in staat was om te werken, dat hij gewerkt heeft en zodoende over inkomsten beschikte. Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond effectief onvermogen of behoeftig te zijn geweest in zijn land van herkomst.

Individueel uittreksel van de verzekerde personen dd. 1.02.2017, Rijksdienst voor Pensioenen - Aanslagjaar 2016, waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomsten had. Echter, dit attest heeft enkel betrekking op het jaar 2016 waardoor het logisch is dat betrokkene in het herkomstland geen inkomsten heeft aangezien hij sinds 17.04.2014 woonachtig is in België. Bovendien is dit attest stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen of over inkomsten die betrokkene mogelijkwerwijze kende voor 2016.

Zoals reeds vermeld blijkt uit de asielaanvraag van betrokkene dat hij in de periode voorafgaand aan zijn afreis naar België tewerkgesteld was in zijn land van herkomst en een grote geldsom kon neerleggen voor zijn afreis naar ons land wat doet veronderstellen dat hij over een inkomen beschikte en zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien. Te meer daar betrokkene geen bewijzen voorlegde dat hij van in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn komst naar België reeds financieel en/of materieel afhankelijk was van de steun van referentiepersoon om er in zijn basisbehoeften te voorzien. Gelet op het bovenstaande toont het voorgelegde document niet aan dat betrokkene effectief onvermogen was. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten viellaste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tót op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de stiefvader van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan.

Immers, betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op zijn naam.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter juncto artikel 40bis en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker diende op 23.12.2016, in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van de partner van een Belg, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich

bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indient het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

Verzoeker is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon.

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker in zijn land van herkomst niet ten laste was van zijn Belgische “stiefvader” en dat verzoeker zijn onvermogen in zijn land van herkomst niet aantoont.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In het geval van verzoeker dient er echter te worden opgemerkt dat het niet correct is om te eisen dat verzoeker aantoont dat hij in zijn land van herkomst als ten laste was van de referentiepersoon, met name de Belgische wettelijk samenwonende partner van zijn moeder. Immers gaat de verwerende partij bij het innemen van een dergelijk uitgangspunt bij het beoordelen van het ten laste zijn van de verzoekende partij, voorbij aan de bewoordingen van artikel 9bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Door te eisen dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij onder meer vereist wordt dat bewijzen van het ontvangen van financiële steun door de verzoekende partij vanwege de referentiepersoon voor zijn aankomst in België worden bijgebracht, wordt van verzoeker het onmogelijke vereist, daar de referentiepersoon voor zijn komst naar België nog niet de partner van de moeder was. De moeder van verzoeker leerde haar huidige partner namelijk pas kennen na hun aankomst op het Belgische grondgebied.

Artikel 40ter iuncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing te beperkend geïnterpreteerd wanneer het 'ten laste zijn' enkel betrokken wordt op het ten laste zijn van de referentiepersoon. In casu wordt door een dergelijke, te beperkte interpretatie van de voormelde artikelen een invulling gegeven aan deze bepalingen waardoor onmogelijke vereiste in het kader van bewijsvoering van het 'ten laste zijn' worden opgelegd aan de verzoekende partij.

In het arrest nr. 163.233 dd. 29 februari, hiervoor reeds aangehaald, wees Uw Raad erop dat het niet betwist wordt dat de verzoekende partij dient aan te tonen in het verleden ten laste te zijn geweest, maar dat het absurd is bewijzen te vragen van het feit dat verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon/Belg in het land van herkomst.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het attest betreffende het niet-bezitten van onroerende goederen het enige document is dat verzoeker kon bekomen met betrekking tot zijn onvermogen in zijn land van herkomst. Uit het arrest Reyes blijkt dat een dergelijk bewijs van onvermogen in het land van herkomst (bewijs van geen steun voor levensonderhoud van de autoriteiten) als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Verzoeker is in zijn land van herkomst inderdaad tewerkgesteld geweest, echter verdiende hij zeer weinig waardoor hij nog steeds ten laste viel van zijn moeder. Verzoeker bevindt zich nog steeds in een precaire financiële situatie waardoor hij is op alle vlakken volledig afhankelijk van referentiepersoon.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.2. Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet kunnen meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en als die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid en in België, gelet op het illegaal verblijf, geen inkomsten uit een tewerkstelling kan verwerven, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op basis van hogervermelde vaststellingen kon de verwerende partij dan ook, zonder miskenning van de door verzoeker voorgelegde bewijsstukken, oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn moeder.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...].”

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, dient verzoeker ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk de stiefvader, partner van diens moeder B.W. Er wordt nog opgemerkt dat de aanvraag niet werd ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan dat hij de schending van dit artikel dienstig kan aanvoeren.

Het betoog van verzoeker is er in essentie op gericht te stellen dat de vereiste, zoals vermeld in de bestreden beslissing, dat hij dient aan te tonen dat hij reeds ten laste van de referentiepersoon was voor zijn komst naar België, onwettelijk is. Hij verwijst hierbij naar de arresten *Jia* en *Reyes* van het Hof van Justitie.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet dient begrepen te worden in het licht van deze rechtspraak. Verzoeker merkt op dat de vereiste van het ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland niet correct is omdat zulks, aldus verzoeker, voorbij gaat aan de bewoordingen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet waar te lezen valt *“te hunnen laste”*; door te eisen dat bewijzen van het ontvangen van steun van de referentiepersoon voor de komst van verzoeker naar België wordt het onmogelijke verwacht omdat alsdan de partner van de moeder van verzoeker nog geen relatie had met de moeder.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker niet betwist dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd die aantonen dat hij ten laste van de referentiepersoon was voor zijn komst naar België. Waarbij meteen moet opgemerkt worden dat verzoeker evenmin bewijzen overmaakte dat hij ten laste van diens moeder was voor zijn komst naar België.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip *“ten laste”* (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder *“te hunnen laste komen”* moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het *“ten laste zijn”* inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet

zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de wet geen enkele voorwaarde stelt omtrent de locatie van het ten laste vallen en dat de verwerende partij dus een voorwaarde toevoegt, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest *Jia* van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Er kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en zoals gesteld naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, *Reyes*).

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. De verzoeker kan dus niet worden bijgetreden.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, *Jia*)’.

In casu werd geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip “ten laste” door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat de vervoegende vreemdeling reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Temeer evenmin enig bewijs werd overgemaakt dat de moeder van de verzoeker, partner van de referentiepersoon, verzoeker ten laste heeft genomen voor zijn komst naar België. Waar verzoeker verwijst naar het arrest 163 233 van de Raad, uitgesproken op 29 februari 2016, gaat hij voorbij aan de duidelijke motieven in dat arrest die stellen:

“In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De Raad acht het aldus niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent, burger van de Unie, of diens echtgenoot/partner die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen

van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersonen.

3.7. Waar de verzoekende partij aldus aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst ten laste diende te zijn, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Het is dan ook op het eerste zicht geenszins kennelijk onredelijk dat aan de verzoekende partij gevraagd wordt een bewijs van onvermogen in het land van herkomst en bewijzen van stortingen in het verleden voor te leggen, dit om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten te beoordelen of de verzoekende partij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Het bestuur geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.”

Alleen werd geoordeeld in dat specifieke geval dat de aanvrager als minderjarige met haar moeder naar België was gekomen sedert 2008 zodat het opvragen van dergelijk bewijs, ook op een ogenblik dat de moeder haar partner niet kende en dit terwijl tijdens het alleenstaand zijn van de moeder de aanvrager minderjarig was, er een te beperkende “onmogelijke” vereiste werd gesteld in de interpretatie van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

In casu is verzoeker in 2014 naar België gekomen en was hij al meerderjarig voor zijn komst naar België vermits hij verklaarde geboren te zijn op 24 januari 1991. Hieruit volgt dat evenmin kan aangenomen worden dat de verzoeker ten laste was van diens moeder voor zijn komst naar België. Deze zaak is dan ook niet vergelijkbaar.

De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon. Voorts is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het voorgelegde attest van de lokale overheid te Oekraïne met melding dat verzoeker geen onroerende goederen aldaar bezit niet afdoende diens onvermogen aantoonde. Dergelijk attest is stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen of over inkomsten die verzoeker mogelijkwijze kende. Verzoeker toont evenmin aan dat het gecompliceerd is, laat staan onmogelijk, een dergelijk bewijs van onvermogen in het herkomstland te verkrijgen.

Verzoeker toont niet de schending van de artikelen 40ter juncto 40bis van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot het in hoofding van het middel opgeworpen artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bevat het middel geen uiteenzetting, zodat het middel op dit punt niet ontvankelijk is.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT